

— Тѣ ще сж. У Татаръ-Христа ще сж тѣзъ пари.

— Тазъ работа трѣбва да се разбере, — каза кметътъ. — Атанасе, — извика той на общинския стражаръ, — като дойде бай Христо, ще го заведешъ въ общината. Моментално! По заповѣдь на кмета, ще речешъ, си арестуванъ. Толкозъ. Ще го държишъ въ общината докато дойда азъ. Разбра ли?

— Разбрахъ, г-нъ кмете.

Кметътъ излѣзе. Селянитѣ погълчаха още за тая случка, после едни си отидоха, други останаха. Стъмни се. За Татаръ-Христа позабравиха, толкозъ повече, че Консула бѣше излѣзълъ, за да разправи новината другаде. По едно време въ крѣчмата току се показва Татаръ-Христо, зачервенъ, усмихнатъ, съ бомбето на глава. Зачуди се, че никой нищо не му казва. Само го гледатъ и се подсмиватъ.

— Какво ме гледате? — рече той, като седна. — Не ми ли харесватъ капелата? Намѣрихъ я на пжтя. Въ една бохча я намѣрихъ. Азъ рекъхъ, че е пари, а то... Ще я нося на пукъ. Какво? ... Хубава шапка, здрава...

— Какъвъ се втилява — рече нѣкой. — Ами паритѣ, паритѣ...

— Какви пари?

— Дето си ги намѣрилъ. Консула ни разправи насъ.